

Egy ölelésre

Kurdi Imre 33

Most már bármelyik lehet
az utolsó. Mindig is így volt ez persze
többé-kevésbé, de most már egyre inkább
többé van, mint kevésbé. És alighanem
látszik is rajtunk, hogy tudjuk, ha mondani
nem akarjuk is. Nem tudom, milyennek
látja magát, magát nyilván nem látja jól
ő sem. Kívülről úgy tűnik, egyre jobban
hasonlít a Mamára, az arca, a szeme, a bütykös
keze, az, hogy egyre inkább
összetöpörödik, mint aki szívósan
dolgozik saját eltűnésén, meg-
maradásán.

Így kezdődik

Így kezdődik majd az is, gondolta
magában, miközben a szenttelen,
már-már tudományos érdeklődés alig
hagyott helyet benne a félelemnek, pedig nem
tudhatta, az-e ez most már, vagy még csak
az előszele. Milyen jó már ez is, gondolta
magában, hogy lehet ilyen nyomorultnak
lenni, és nem kell meggyőzni
senkit, hogy nem az.

Az ízére nem

emlékszik már, csak arra, hogy úgy
ízlett, mint semmi más annak
előtte. Marad most már az értelmes
élet, beosztani a maradék
időt, takarékosan
kiélvezni, okosan elvég-
ezni, amit még lehet, végtére ez sem
kevés.

Mögötte semmi

- 34 Mögötte semmi, csak ez az egydimenziós hétfő, a bőrön át csontig hatoló reggeli fények, holnap kedd, utána szerda – talán, így pörög, így szivárog el, panaszra semmi ok, be rendezkedik, beosztja, egész elviselhető.

Talán éppen azt a percet sikerült

elcsípnie tők véletlenül, amikor átbuszkázik az év a nyárból az őszbe. A terhes nők gyönyörűek ilyenkor, a fő attrakció mégis az idétlen kacsák meg az életveszélyesen rollerozó gyerekek. Pedig rohanni nem kell, értelme sincs, nincs is hová, csak szívja magába a szűrt fényt, mint valami lábadozó egy hosszú betegség után.

